

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji, ponieważ kwalifikuje całokształt środków fiskalnych stanowiących zgodnie z jej treścią tzw. „hiszpański system leasingu podatkowego” (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których wskazano inwestorów zgrupowań interesów gospodarczych (ZIG) jako jedynych beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jednocześnie jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, w pełni lub w taki sposób, by ograniczyć brak oddziaływania do rentowności transakcji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie T-401/14 Duro Felguera przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2014 r. – Tose'e Ta'avon Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-435/14)

(2014/C 253/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Tose'e Ta'avon Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez Radę decyzji o utrzymaniu sankcji nałożonej na stronę skarżącą, wymienionej w ogłoszeniu z dnia 15 marca 2014 r.;
- uznanie, że nie stosuje się do niej rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.;
- uznanie, że nie stosuje się do niej decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jako że podstawa przyjęta dla utrzymania środków ograniczających wobec strony skarżącej nie widnieje wśród powodów, które umożliwiają stronie pozwanej przyjęcie środków ograniczających.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu faktycznego stanowiącego oczywisty błąd w ocenie, jako że strona skarżąca nie jest zarządzana przez państwo irańskie i nie udziela finansowego wsparcia rządowi Iranu.

3. Zarzut trzeci dotyczący braku uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i prawa własności.
5. Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem rozporządzenia nr 267/2012 ⁽¹⁾ i decyzji 2010/413 ⁽²⁾, w wykonaniu których została wydana zaskarżona decyzja, jako że, po pierwsze, zostały one przyjęte z naruszeniem obowiązku uzasadnienia określonego w art. 296 TFUE i z naruszeniem art. 215 TFUE, a po drugie, ich odpowiednie przepisy, na podstawie których zostały utrzymane środki ograniczające nałożone na stronę skarżącą, naruszają traktaty i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2014 r. – Neka Novin przeciwko Radzie

(Sprawa T-436/14)

(2014/C 253/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Neka Novin (Yusef Abad, Iran) (przedstawiciel: adwokat L. Vidal)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady o utrzymaniu sankcji nałożonych na stronę skarżącą, zawartej w ogłoszeniu z dnia 15 marca 2014 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa polegającego na tym, że uzasadnienie utrzymania środków ograniczających nałożonych na stronę skarżącą nie może być uznane za wystarczające.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, polegającego na tym, że strona pozwana błędnie uznała, iż strona skarżąca pozyskała specjalistyczny sprzęt znajdujący bezpośrednie zastosowanie w irańskim programie nuklearnym.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia proporcjonalności i prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Metalúrgica Galaica przeciwko Komisji

(Sprawa T-442/14)

(2014/C 253/82)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Metalúrgica Galaica, SA [Narón (A Coruña), Hiszpania] (przedstawiciel: adwokat A. López Gómez)

Strona pozwana: Komisja Europejska